ଇନ୍ଦ୍ର ସିକକାର ଗାଁ

ତା.୦୧/୦୯/୨୦୧୩। ସିର୍କାପାଡି (ରାୟଗଡା)ରେ ପହଞ୍ଚିବା ଏତେ ସହଜ ନଥିଲା । ନିୟମଗିରିରୁ ବେଦାନ୍ତ କମ୍ପାନିର ବକ୍‌ସାଇଟ୍ ଉତ୍ତୋଳନ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ପ୍ରଥମ ପଲ୍ଲୀସଭା ହୋଇଥିଲା ଏଇ ଗାଁରେ । ଏଇ ଗାଁରେ ଜଣେ ଯୁବକ ସେଦିନ ଛାତିରେ ହାତ ବାଡେଇ କହିଥିଲା ଯେ ରକ୍ତ ଦେଇଦେବୁ ପଛକେ, ନିୟମଗିରି ଛାଡିବୁ ନାହିଁ। ଆମେ ଯିବା ବେଳକୁ ସବୁ ପଲ୍ଲୀସଭା ଶେଷ ହୋଇ ସାରିଥିଲା ସତ, ତାତି କିନ୍ତୁ ତଥାପି ଥିଲା । ଏଣେ ମୁନିଗୁଡାରେ ଥିବା ମୋର ଜଣେ ଲେଖକ ବନ୍ଧୁ ସତର୍କ କରି ଦେଇଥିଲେ ଯେ ସ୍ଥାନୀୟ ଓ୍ୱାର୍ଡ ମେମ୍ବର, ରାଜସ୍ୱ କର୍ମଚାରୀ/ଗ୍ରାମସେବକ ଏମାନଙ୍କ ଭିତରୁ କେହି ଜଣେ ଆମ ସହିତ ଡଙ୍ଗରିଆମାନଙ୍କ ଗାଁ କୁ ଯିବା ଦରକାର । ଉଭୟ କୁଇ ଏବଂ ଓଡିଆ କହିପାରୁଥିବା ଜଣେ ଥିଲେ ଭଲ । ନହେଲେ ବିପଦ । ୨/୩ ମାସ ତଳେ ରାୟଗଡାର ଜଣେ ଅତ୍ୟୁତ୍ସାହୀ ଯୁବ ଅଫିସର ତାଙ୍କ ଗାଡିରେ ଏକା ଗୋଟାଏ ଗାଁକୁ ଯାଇ ଅଟକ ରହିଥିଲେ ଦୁଇଦିନ । ଡଙ୍ଗରିଆମାନଙ୍କର ଆଶଙ୍କା ଥିଲା ଯେ ବାବୁଜଣଙ୍କ ସମ୍ଭବତଃ ବେଦାନ୍ତର ଅଫିସର ନଚେତ୍ ଏଜେଣ୍ଟ ।

ସଂଯୋଗକୁ ସେଦିନ ଛୁଟି(ରବିବାର) ଥିଲା । ମୁନିଗୁଡା ତହସିଲଦାରଙ୍କ ସୌଜନ୍ୟରୁ ଦୁଇଜଣ ସ୍ଥାନୀୟ ରାଜସ୍ୱ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ସାଙ୍ଗରେ ଧରି ଆମେ ବାହାରିଲୁ ସିର୍କାପାଡି । ବିଜୟଓ୍ୱାଡା ରାଞ୍ଚି କରିଡର୍‌ର ପାତ୍ରଗୁଡା ଛକରୁ ପ୍ରାୟ ଦେଢ କିଲୋମିଟର ଭିତରକୁ ଯିବା ପରେ ଆମେ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇଥିଲୁ ସ୍ଥାନୀୟ ଓ୍ୱାର୍ଡ୍‌ମେମ୍ବରଙ୍କୁ । କୁଇ ଏବଂ ଓଡିଆ ସେ ଭଲ କହିପାରୁଥିଲେ । ଘଞ୍ଚ ଜଙ୍ଗଲ ଆରମ୍ଭ ହେବା ଆଗରୁ ଆମକୁ ପାର ହେବା ପାଇଁ ପଡିଥିଲା ସୁନ୍ଦରଯୋଡି ନଈ । ସରୁ ପାହାଡିଆ ନଈ । ଚିରସ୍ରୋତା । ଯା ଉପରେ

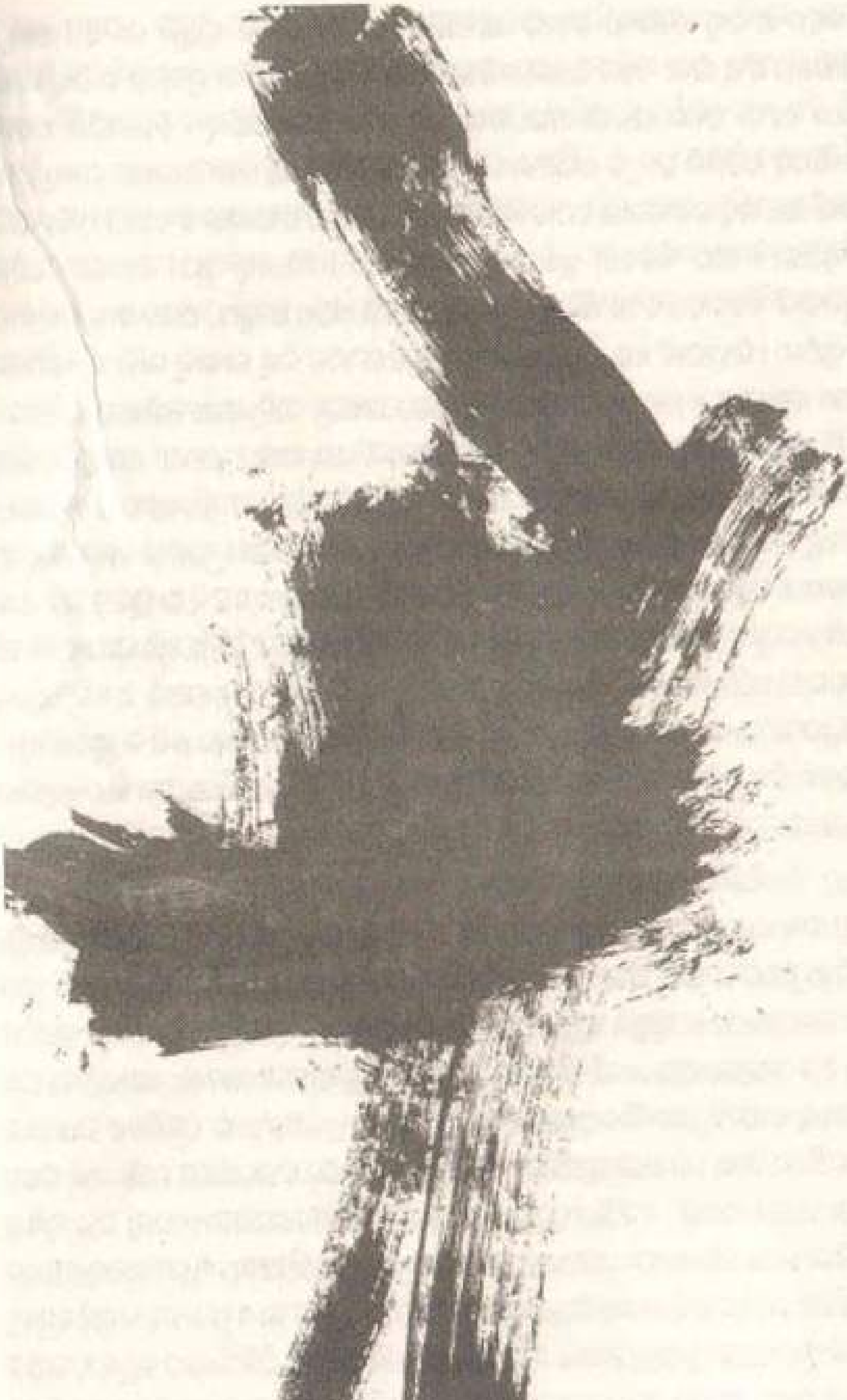

କେତେ ଆଗରୁ କେଜାଣି ତିଆରି ହୋଇଥିବା କଂକ୍ରିଟ୍ ପୋଲ ଭୁଷୁଡି ପଡିଛି । ଆଣ୍ଠୁଏ ପାଣିରେ ଜିପ୍ ଯିବା ଏତେ ସହଜ ନଥିଲା । ଆମେ କିନ୍ତୁ ଫେରିବା ମୁଡ୍‌ରେ ନ ଥିଲୁ । ନଈ ପାର ହେବା ପରେ ପଡିଲା ଅଙ୍କା ବଙ୍କା ସରୁ ରାସ୍ତା ସିର୍କାପାଡିକୁ । ନିୟମଗିରି ଆମକୁ ଚାରିପଟୁ ଯେମିତି ଜାବୁଡି ଧରିଥିଲା । ଡାହାଣ ପାଖରେ ଥିଲା ତୀଖ ପାହାଡ । ପୋଡୁ ଚାଷ ପାଇଁ ଗଛ ସବୁ କଟାହୋଇ ପୋଡା ସରିବା ପରେ ଗୋଟାଏ ପାହାଡ ତ ଟୋପି ପିନ୍ଧିବାପରି ଦିଶୁଥିଲା । ପାଗ ଏକଦମ୍ ଶୁଖିଲା ଓ ଫର୍ଚା ଥିଲା । ମଧ୍ୟାହ୍ନ ସୂର୍ଯ୍ୟ ବାଦଲଙ୍କ ସହିତ ଲୁଚକାଳି ଖେଳରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଥିଲେ । ଦୂର ପାହାଡରେ ଅଧେ ଆଲୁଅ, ଅଧେ ଛାଇ ଚମତ୍କାର ଦିଶୁଥିଲା । ସିର୍କାପାଡି ରେ ପହଞ୍ଚିବା ଆଗରୁ ଓ୍ୱାର୍ଡମେମ୍ବର ବନ୍ଧୁ ରାସ୍ତାକୁ ଲାଗି ବାଁ ପାଖରେ ଥିବା ଗୋଟାଏ ୪/୫ ଫୁଟର ନୂଆଁଣିଆ ଘର ପାଖରେ ଗାଡି ଅଟକେଇବାକୁ କହିଲେ । ଏଠି କଣ ଅଛି, ଆମେ ପଚାରିଥିଲୁ । 'ଦେବତାଙ୍କ ଘର ଆଜ୍ଞା । ଧରଣୀ ପେନୁ । ମାଟିର ଦେବତା' । ସେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ । ଆମେ ଗାଡିରୁ ଓହ୍ଲେଇଲୁ । କେହି କୋଉଠି ନଥିଲେ । ଦୂରରୁ ଚଢେଇଙ୍କ ଚେଁ ଚାଁ ଓ ଝିଙ୍କାରିଙ୍କ ଝିଁ ଝିଁ ଯାହା ଶୁଭୁଥିଲା । ଝାଟି କବାଟରେ ଗଡା ଧରଣୀ ପେନୁଙ୍କ ଦୁଆର ବନ୍ଦ ଥିଲା । ସେଠି ଉଡୁଥିଲେ ଫଂଝାଏ ହଳଦିଆ ପ୍ରଜାପତି । ଗାଡି ଚାଲିବା ପରେ ଓ୍ୱାର୍ଡ ମେମ୍ବର ବାବୁ ଆମକୁ ବୁଝାଉଥିଲେ ଯେ ସିର୍କାପାଡି ପାଖାପାଖି ଗାଁ ବୋଇଲେ କେଶରପାଡି, ବାବୁପାଡି, କମ୍ବେସି . . . ଜାରପା । ଯେଉଁ ୧୨ଟି ଗାଁରେ ପଲ୍ଲୀସଭା ହୋଇଥିଲା, ସେଥିରୁ ୭ଟି ରାୟଗଡା ଜିଲ୍ଲାରେ ଏବଂ ଆଉ ୫ଟି କଳାହାଣ୍ଡିରେ । ତେବେ ନିୟମଗିରି ଅଞ୍ଚଳରେ ଡଙ୍ଗରିଆମାନେ ୨୫ରୁ ଅଧିକ ଗାଁରେ ଅଛନ୍ତି । ବକ୍ସାଇଟ୍ ଉତ୍ତୋଳନରେ ସବୁଠୁ ଅଧିକ ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇଥା'ନ୍ତେ ଏଇ ୧୨ଟି ଗାଁର ବାସିନ୍ଦା ।

ସିର୍କାପାଡିରେ ଆମେ ପହଞ୍ଚି ସାରିଥିଲୁ । ଗୋଟାଏ ସାନ ପାହାଡ ଉପରେ ଗାଁଟି । ୨୨ ଘର । ଲୋକସଂଖ୍ୟା ୭୦ । ଭୋଟର ୪୬ । ମୁଖ୍ୟ ରାସ୍ତାଠୁ ମାତ୍ର ୧୧/୧୨ କି.ମି. ଅତିକ୍ରମ କରିବା ପାଇଁ ପାଖାପାଖି ଘଣ୍ଟାଏ ଲାଗିଥିଲା ଆମକୁ । ଗାଁ ମୁଣ୍ଡରେ ଅଳିଆ ଗଦା । ତା ପାଖରେ ୬/୭ ଘୁଷୁରି ଛୁଆ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ମୋଟି ମାଆ । ଆଉ ଟିକିଏ ଦୂରରେ ୮/୧୦ କୁକୁଡା ଛୁଆ । ଗାଁ ଭିତରକୁ ଯିବା ଆଗରୁ ଆମର ଧାରଣା ହୋଇଥିଲା ଯେ ବୋଧହୁଏ କେହି ନାହାନ୍ତି । ଆଗରେ ଆର୍.ଆଇ. ବାବୁ ଚାଲୁଥିଲେ । କହିଲେ ପାହାଡକୁ ଯାଇଥିବେ ଆଜ୍ଞା । ଦି ଧାଡି ନୂଆଁଣିଆ ଛୋଟ ଛୋଟ ଘର । ନଡା ଛପର । ଅଳ୍ପ କିଛି ଘରେ ଦସ୍ତା ଚାଦର ପଡିଛି । ସେ ଭିତରୁ ଅଧାଅଧି ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଥିବା ଗୋଟାଏ ପକ୍କା ଘର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଆସିଲା । ୟେ କାହାର ଘର ? ଆମେ ପଚାରିଲୁ । ଘର ନୁହେଁ ଆଜ୍ଞା, ସ୍କୁଲ । ଉତ୍ତର ଦେଲେ ଓ୍ୱାର୍ଡମେମ୍ବର । ଡଙ୍ଗରିଆ କନ୍ଧ ଉନ୍ନୟନ ଏଜେନ୍‌ସି ଏ ସ୍କୁଲ ଚଳାଏ । ହେଲେ ବର୍ଷେ ହେବ, କେହି ପଢେଇବାକୁ ଆସୁନାହାନ୍ତି । ଲାଲ୍ ଟି ସାର୍ଟ ଏବଂ ଲୁଙ୍ଗି ପିନ୍ଧିଥିବା ୨୦/୨୧ ବର୍ଷର ଜଣେ ଯୁବକ ଆମଠୁ ଅଳ୍ପ ଦୂରରେ ଥିଲା । ତା ସହିତ ଥିଲେ ଆଉ ୩ ଜଣ । ସେମାନେ

ଆମକୁ ସନ୍ଦେହ କରୁଥିଲେ ବୋଲି ମନେ ହେଉଥିଲା । ଓ୍ୱାର୍ଡ ମେମ୍ବର କହିଲେ, ଯେ ହେଉଛି ଗୋବିନ୍ଦ ସିକକା । ଗାଁ ମୁଖିଆ ଇନ୍ଦ୍ର ସିକକାର ପୁଅ । ସେଦିନ ପଲ୍ଲୀ ସଭାରେ ଏଇ ଯୁବକ ହିଁ ନେତୃତ୍ୱ ନେଇଥିଲା । ଗୋବିନ୍ଦ ୭ମ ପାସ୍ । ଓଡିଆ ବୁଝୁଥିଲା ଏବଂ କହି ବି ପାରୁଥିଲା । ଆମେ ପଚାରିଲୁ ଗୋବିନ୍ଦ, ତୁମ ବାପା କାହିଁନ୍ତି ? କଣ ପାଇଁ ଖୋଜୁଛନ୍ତି ଆଜ୍ଞା ? ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଆମକୁ ସେ ପ୍ରଶ୍ନ କରିଥିଲା । ଯଦିଓ ଆମ ସହିତ ସ୍ଥାନୀୟ ଓ୍ୱାର୍ଡମେମ୍ବର ଏବଂ ରାଜସ୍ୱ ଅଧିକାରୀ ଥିଲେ, ସେ ଆମକୁ ବେଦାନ୍ତବାଲା ବୋଲି ଭାବୁଥିଲା । ୧୦/୧୫ ମିନିଟ୍ ଓ୍ୱାର୍ଡମେମ୍ବର ବୁଝେଇବା ପରେ ସବୁ ସାଭାବିକ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା ।

ଗୋବିନ୍ଦ ଆମକୁ ଗାଁ ବୁଲେଇ ନେଲା । ଇନ୍ଦ୍ର ସିକକା ପାହାଡକୁ ଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କ ଫେରିବା ବେଳ ହୋଇଗଲାଣି ବୋଲି ଜଣେଇଲା । ଗାଁ ଶେଷମୁଣ୍ଡରେ ଥିବା ଗୋଟାଏ ଗଛ ଆଡକୁ ଆଙ୍ଗୁଠି ଦେଖେଇ କହିଲା, ପଲ୍ଲୀସଭା ସେଇଠି ହୋଇଥିଲା । ପଚାରିଲି, ବେଦାନ୍ତକୁ ଏତେ ବିରୋଧ କାହିଁକି ? ଟିକିଏ ଚୁପ୍ ରହିଲା ଗୋବିନ୍ଦ । ତା ପରେ ସେ ଯାହା କହିଲା, ମୋଟାମୋଟି ତାହା ଥିଲା ଏମିତି: ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବରେ ବେଦାନ୍ତ ସେମାନଙ୍କର ଶତ୍ରୁ ନୁହେଁ । ହଁ, କମ୍ପାନି ଶତ୍ରୁ ଏଇ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଯେ ନିୟମଗିରିରୁ ବକ୍ସାଇଟ୍ ମାଇନିଂ କଥା ବେଦାନ୍ତ ଯୋଗୁଁ ଉଠିଲା । ତେବେ ସରକାର ମଧ୍ୟ ଡଙ୍ଗରିଆମାନଙ୍କର ମିତ୍ରପକ୍ଷ ନୁହେଁ । ସାଧୀନତାର ଏତେ ବର୍ଷ ପରେ ବି ସେମାନଙ୍କର କିଛି ହୋଇନି । ଇନ୍ଦିରା ଆବାସ/ମୋ କୁଡିଆ କିଛି ନାହିଁ । ଜଙ୍ଗଲ ଅଧିକାର ଆଇନରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଜମି ପଟ୍ଟା ଅବଶ୍ୟ ମିଳିଛି, କିନ୍ତୁ ସେ ସବୁ ଦରକାର ନଥିଲା ।

ଏମିତିରେ ନିୟମଗିରି ତ ଡଙ୍ଗରିଆମାନଙ୍କର । ସିର୍କାପାଡି ମୁଖ୍ୟ ରାସ୍ତାଠୁ ଡଙ୍ଗରିଆ ରହୁଥିବା ସବୁଠୁ ପାଖ ଗାଁ । ଏଠି ତ ଅବସ୍ଥା ଏମିତି । ଗାଁରେ ବଡ ପାଠୁଆ ତାକୁ ମିଶେଇ ୩ ଜଣ । ସପ୍ତମରୁ ନବମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ବାସ୍ । ପାଖ ଘର ଭିତରକୁ ଆମକୁ ଡାକିଲା ଗୋବିନ୍ଦ । ବଖରାଏ ଘର । ଭିତରେ ଝାପ୍‌ସା ଆଲୁଅ । ଗୋଟାଏ କୋଣରେ ଜଣେ ବିଛଣାରେ ଶୋଇଛି । ଗୋବିନ୍ଦ କହିଲା, ପରିବାରର ସମସ୍ତେ ଏଇ ବଖରାରେ ଚଳନ୍ତି । ୩ ମାସ ଧରି ଚାଲିବୁଲି ପାରୁ ନଥିବା ଏ ବୁଢୀ, ତା ପୁଅବୋହୂ, ନାତି ନାତୁଣୀ ଆଉ ଯୋଡିଏ ଛେଳି । ବଡ ଘର ପାଇଁ ଜଙ୍ଗଲରେ ଜାଗା ତ ଅଛି, ଆମ ପାଖରେ ସମ୍ବଳ ନାହିଁ । ଏଠି କାହା ଦେହମୁଣ୍ଡ ଖରାପ ହେଲେ ମରିବା ବ୍ୟତୀତ ବାଟ ନାହିଁ । ଶିବପଦର ହାଟରେ ପୋଡୁଚାଷରୁ ମିଳୁଥିବା ମାଣ୍ଡିଆ, ଝୁଡଙ୍ଗ, କାନ୍ଦୁଲ ଆମେ ବିକୁ । ଓଷଦ ଦୋକାନୀ କହିବା ଅନୁସାରେ ଓଷଦ କିଣୁ । ଏମିତି ଏଠି ଜୀବନ । ଆଉ ଯାହା ବି ସେମାନେ ବଞ୍ଚିଛନ୍ତି ସେତକ ନିୟମପେନୁଙ୍କ ସୌଜନ୍ୟରୁ । ତେଣୁ ସରକାର ନୁହେଁ କି କମ୍ପାନି ନୁହେଁ, କେବଳ ଜୀଇବା ପାଇଁ ନିୟମଗିରି ଭରସା ।

ଗାଁ ଶୁନ୍ ଶାନ୍ ଲାଗୁଥିଲା । ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କୁ ମିଶେଇ ୧୨/୧୪ ଜଣ ଗାଁରେ ଥିଲେ । ଇନ୍ଦ୍ର ସିକକା ଗାଁରେ ପହଞ୍ଚି ସାରିଥିଲା ଏବଂ ତା ପୁଅକୁ ଆମ ସାଙ୍ଗରେ ଦେଖି ଡିମା ଡିମା ଆଖିରେ ଚାହିଁଲା । କାନ୍ଧରୁ ଶାଳ ବହ୍ଲା ଓହ୍ଲେଇ କାନ୍ଥରେ ଡେରିଲା ଏବଂ ଆମକୁ ସିଧା ପଚାରିଲା, କୁଆଡେ ? ପୁଣି ଆମ ପାଇଁ ୱାର୍ଡମେମ୍ବର ଉତ୍ତର ଦେଇଥିଲେ । ମୁଖିଆ ସାମାନ୍ୟ ଆଶ୍ୱସ୍ତ ଜଣା ପଡୁଥିଲେ । ପ୍ରସଙ୍ଗ ବଦଳେଇବାପାଇଁ ମୁଁ ପଚାରିଲି, ଆପଣଙ୍କ ଜଙ୍ଗଲରେ ଜୀବଜନ୍ତୁ ଅଛନ୍ତି ? ମୁଖିଆ ହସିଲେ । କହିଲେ, ଜନ୍ତୁ ଥିବନି, ଦିଶିବନି । ମୁଁ କହିଲି, ଆପଣଙ୍କ ଗାଁରେ ୬ଟା ସୋଲାର ପ୍ୟାନେଲ୍ ଲାଗିଛି । କ'ଣ ସରକାର ଲଗେଇଛନ୍ତି ? ଉତ୍ତର ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଏବଂ ସାମାନ୍ୟ ରୁକ୍ଷ ଥିଲା । 'ନାଇଁ' । ସରକାର ଏବଂ ବେଦାନ୍ତ ଉଭୟ ପ୍ରତି ସମାନ ଭାବରେ ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନାସକ୍ତ ଥିଲେ ସିର୍କାପାଡିର ବାସିନ୍ଦା । ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ବେକରେ ଗୋଟେ ବଡ ଡଙ୍ଗରିଆ ଥିଲା । ପଚାରିଲୁ, ଜଙ୍ଗଲରୁ ଆପଣ ଔଷଧ ସଂଗ୍ରହ କରୁଛନ୍ତି ? ସେ କହିଲେ ଯେ ତାଙ୍କ ଗାଁ ରେ ଥିବା ଏକମାତ୍ର କବିରାଜ ୬ ବର୍ଷ ତଳୁ ମଲେଣି । ସେ ବିଦ୍ୟା ଲୋପ ପାଇବାକୁ ବସିଲାଣି । କିଛି ସମୟ ଆଗରୁ ଆମେ ଯାଇଥିବା ବଖୁରିକିଆ ଘରୁ ପାଟି ଶୁଭୁଥିଲା । ସେ ଘର ଭିତରକୁ ପଶି ଆସିଥିବା କେତୋଟି ଘୁଷୁରି ଛୁଆ ବିଛଣାରେ ପଡିଥିବା ରୋଗୀ ଉପରକୁ ଚଢି ଯାଇଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଜଣେ ତଡୁଥିଲା । ଇନ୍ଦ୍ର ସିକକା ଆମଠୁ ମୁକୁଳିବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ଘରେ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଖାଇବା ବଢା ହୋଇଥିଲା ।

ସିର୍କାପାଡିରୁ ଫେରିବା ବେଳକୁ ଦିନ ଆହୁରି ଢେର୍ ବାକି ଥିଲା । ସେତେବେଳକୁ ମେଘ ଘୋଡେଇ ସାରିଥିଲା ଉପତ୍ୟକାକୁ । ସୁନ୍ଦରଯୋଡି ନଇ ଟପିବା ଆଗରୁ ଆଉ ଥରେ ଆମେ ପଛକୁ ବୁଲି ଚାହିଁଲୁ । ଦୂର ପାହାଡ ସବୁ ଧୂଆଁରେ ଘୋଡେଇ ହେବା ପରି ଦିଶୁଥିଲେ । ଚେଁ ଚାଁ ହୋଇ ଦଳେ ପାତିଶୁଆ ଯେମିତି ସିର୍କାପାଡି ଆଡକୁ ମୁହେଁଇଥିଲେ । ମୁନିଗୁଡାରେ ଆମର ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଥିଲା ସ୍ଥାନୀୟ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ଏବଂ ଜଣେ ଯୁବନେତାଙ୍କ ସହିତ । ପ୍ରସଙ୍ଗ କ୍ରମେ ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ମହୋଦୟ ଜଣେଇ ଥିଲେ ଯେ ଡଙ୍ଗରିଆ ରହୁଥିବା ଆଖପାଖ ୧୫/୨୦ ଗାଁରେ ୪୦ ରୁ ୫୦ ବର୍ଷ ଭିତରେ ପୁରୁଷଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା କମ୍ । ୧୦/୧୧ ବର୍ଷ ତଳେ ଏ ଅଞ୍ଚଳରେ ଦେଖା ଦେଇଥିବା ଅଚିହ୍ନା ରୋଗରେ ମରିଥିଲେ ଅଧିକାଂଶ ଯୁବକ । ସେଇ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଡଙ୍ଗରିଆ ମାନଙ୍କର ଗାଁ ବିଧବାମାନଙ୍କର ଗାଁ । ନିକଟରେ ହୋଇଥିବା ୧୨ଟି ପଲ୍ଲୀସଭାରେ ଯେଉଁ ସାବାଳକମାନେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ସେଥିରୁ ଅଧିକାଂଶ ଥିଲେ ମହିଳା । ସ୍ଥାନୀୟ ଯୁବନେତାଙ୍କୁ ବେଦାନ୍ତ ତରଫରୁ ହାତକୁ ନିଆଯାଇଥିବା ଉନ୍ନୟନ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ବାବଦରେ ପଚାରିଥିଲି । ସେ କହିଲେ ଯେ ଯଦି ତାଙ୍କୁ ମୁଁ ଦଳୀୟ କର୍ମକର୍ତ୍ତା ଭାବରେ ପଚାରୁଥାଏ ତେବେ ସେ କହିବେ, ବେଦାନ୍ତ ହେଉ । ମାଇନିଂ ହେଉ । କିନ୍ତୁ ଏକଥା ବି କହିଲେ ଯେ,

"ସ୍ଥାନୀୟ ବାସିନ୍ଦା ହିସାବରେ ମୋର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ମତ ହେଉଛି ଯେ ଝିଣ୍ଟିକା ମାରି ବଣି ପୋଷିବା ବନ୍ଦ ହେଉ । ବେଦାନ୍ତ ଆମ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ଏ ଯାଏଁ କଣ କରିଛି ?"

ହଁ, କେଇ ବର୍ଷ ଆଗରୁ ମୁନିଗୁଡା ଏବଂ ଲାଞ୍ଜିଗଡରେ ଯେଉଁ ଛୋଟମୋଟ ବ୍ୟବସାୟୀ ଏଠି ବେପାର ଚାଲିବନି କହି ସେମାନଙ୍କ ଡେରା ଉଠେଇନେବା ପାଇଁ ଯୋଜନା କରିଥିଲେ, ସେଇମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବେଦାନ୍ତ ସୁନାମିରିଗ ହୋଇ ଆସିଲା । ପ୍ରକଳ୍ପରୁ ଲାଭବାନ୍ ହୋଇଛନ୍ତି ହାତଗଣତି କେତେଜଣ । ମୁଁ ପୁଣି ପଚାରିଲି, ଆଉ ବେଦାନ୍ତର ବହୁ ବିଜ୍ଞପିତ କର୍ପୋରେଟ୍ ସାମାଜିକ ଦାୟିତ୍ୱବୋଧ (ସିଏସ୍ଆର୍) ? ଯୁବନେତା ବିଦ୍ରୁପର ହସ ହସିଲେ । କହିଲେ, ଆପଣ କଳ କାରଖାନା ବା ଖଣି ବାବଦରେ ଯାହା ବି କହନ୍ତୁ, ଫାଇଦା ନେଇଛନ୍ତି ରାଜନୈତିକ ଦଳ । ହେଲେ ସେଥିରୁ ଡଙ୍ଗରିଆଙ୍କୁ କ'ଣ ମିଳିବ ଆଜ୍ଞା ? *

(ସମ୍ବାଦ, ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୨୭, ୨୦୧୩)